

редъ неговото казуваніе, е Италиенецъ, забѣгнѣлъ отъ отечеството си, поради политически причини и отъ тогазъ рѣшенъ да остане на Истокъ, додѣ ся осмѣществятъ народныѣ бѣлуванія, на всякой Италиенецъ.

Често съ него наедно идяхъ и мнозина непознати и оставахъ по нѣколко дена на гости при него. Тѣзи чужденци бѣхъ, споредъ неговото казуваніе, злочести неговы съотечественници, жертва на политически нещастія, които по длѣжность той трѣбаше да пригледва. А всякога тѣзи гости си отивахъ съ него и носяхъ отварници, пълны съ *дрехы* и други кѣщны работы, които даваше на бѣдныѣ си съотечественници за бѣдытъ имъ челядь съотечественникътъ имъ, милосердыйтъ Паскаль Тоннера.

Случва ся единъ день да ся извезе на скелѣтъ на Кадѣ-кюю единъ Италиенецъ бѣжанецъ, нѣкой си любопытны сполучать да ся научать, кой е, какъвъ е, и отъ дѣ иде. Тъ му разказувать, че има тука единъ добръ и богатъ неговъ съотечественникъ и го завеждатъ на Паскалевѣтъ кѣща.

Паскаль пріе Италиенца бѣжанецъ съ едно забѣлжително смущеніе. И единъ даже отъ жителитѣ, които си стерилахъ трудъ да го доведѣтъ, който знаеше италианскы, можѣ да чуе слѣдующійтъ разговоръ по Италианскы :

— Кому имамъ честтъ да говорѣхъ ? рече бѣжанецътъ.

— На Паскаля Тоннера.

— Кое ви е отечеството ?

— Италия.

— Да мя прощавате ; но произношеніето ви ...

— Азъ съмъ отъ Сицилія.

— Точно това разбирамъ и азъ, Произношеніето ви обаче ми ся вижда ... защото и азъ съмъ отъ Сицилія изъ Палермо.

— Ща ви дамъ да разберѣте по добръ, като ся запо-